

Stacy Greggová

Rýchlejšia ako vietor

FRAGMENT

Rýchlejšia ako vietor

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Greggová
Rýchlejšia ako vietor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Rýchlejšia ako vietor

Stacy Greggová

FRAGMENT

*Hilde, nádejnej krasojazdkyni.
Nech je tvoja budúcnosť plná zážitkov,
dobrodružstiev a čarovných koní...*

Kontráda vlčice

Ked' som sa vybrala dolu strmými dláždenými Kuličkami k Via di Vallerози, bola už takmer polnoc. Kráčala som sama, prenasledovaná svojim tieňom, tmavým spoločníkom vo svetle lúčov.

Pred vchodom do Kontrády vlčice som zdvihla oči smerom k zvonici a pocítila som, ako mi zovrelo žalúdok. Podišla som k dverám a štyri razy som zaklopala. Potom ďalšie štyri. Čakala som, rátajúc každučký úder svojho srdca. Už-už som chcela zaklopať znova, no v tom som začula kroky a zaškrípanie starodávnych pántov, keď sa otvorili ťažké dubové dvere.

Z dverí vystrčil hlavu strážnik, chudý, bledý a zhrbený starec. Skúmavo sa na mňa zahľadel.

„Dobry večer, pane...“ Môj prízvuk ma hneď prezradil. Nedostala som šancu povedať nič ďalšie.

„Žiadni turisti, Američanka!“ zavrčal odmietavo strážnik. „Určite nie v predvečer Palia, našich najdôležitejších pretekov.“

Začal zatvárať dvere a ja som ich musela postrčiť rukou, aby som zabránila tomu, že mi ich zabuchne pred nosom.

„Nie som žiadna turistka!“ trvala som na svojom. „Som Lola. Lola Campione.“

Čakala som, že moje meno spozná, no na jeho kamennej tvári som nepostrehla ani náznak toho, že by mu znelo povedome.

„Chodte za Capitanom. Povedzte mu, že som tu.“

Strážnik sa ani nepohol. „Capitano má stretnutie. Veľmi dôležité. Nikto ho nesmie rušiť.“ Potlačil dvere a ja som zacítila, ako sa predo mnou zatvárajú.

„Nie! Prosím, ne -“

„Drago!“

Spoza strážnika ku mne doľahol cez tmavú chodbu niečí hlas.

„No tak, Drago,“ počula som, ako hovorí hlas. „Naozaj nespoznávaš toto dievča? Je to predsa náš fantino! Pust ju dnu.“

Strážnik chvíľu váhal. Výraz jeho tváre jasne naznačoval, že nie je vôbec ohromený. To si zo mňa uťahujete, že? *Toto dvanásťročné dieťa má byť fantino?* No napokon zdráhavo splnil príkaz, prestal zvierat dvere a mne sa ich konečne podarilo otvoriť dostatočne na to, aby som sa okolo neho prešuchla dovnútra.

Jediným zdrojom svetla na chodbe boli olejové lampy, ktoré osvetľovali zaprášené obrazy visiace na drevených stenách. V tomto pochmúrnom pološere stál v strede miestnosti muž s hustými čiernymi vlasmi, upravenou bradou a tmavými očami, oblečený v čier-no-bielej róbe lemovanej žiarivou oranžovou, ktorá mu siahala až po zem.

„Zdravím, Capitano,“ povedala som.

„Dobrý večer, Lola,“ odpovedal Capitano. „Dnes večer sme ťa tu nečakali. Deje sa niečo?“

„Nemohla som spať,“ šepľala som. „Bála som sa o Nica.“

„Tvoja starostlivosť ma dojíma,“ povedal Capitano, hoci vôbec neznel dojatý. „Môžem ťa uistiť, že je v úplnom bezpečí a má sa dobre.“

„Musím ho vidieť,“ namietala som. „Neodídem, kým sa neubezpečím, že je v poriadku.“

„To nejde, Lola,“ Capitano bol neoblomný. „Nikto k nemu dnes večer nemôže ísť. Ani ty.“

Zdrapol ma za rameno a začal ma vypravádzať smerom k vchodovým dverám. „Mala by si ísť domov. Poriadne sa vyspi...“

Odporovala som, vytrhla som si ruku z jeho zovretia a bola som voľná. Strážnik stojaci na svojom mieste pri dverách ma videl a už siahal po svojom meči. Capitano musel zdvihnúť ruku, aby ho upokojil.

„Lola, na toto naozaj nemám čas.“ Capitano nedočkavo pozrel cez plece smerom do temnoty na chodbe. Z miestnosti na úplnom konci ku mne doliehali zastreté mužské hlasy, ktoré sa medzi sebou hádali vo veľmi rýchlej taliančine.

„Sú tu nepriateľské kontrády,“ povedal. „Dohadujeme sa na zajtrajšom programe. Musím ťa požiadať, aby si odišla.“

Capitano sa opäť pokúsil vypravadiť ma k dverám. Cítila som, ako už stráca trpezlivosť, no ja som sa nedala.

„Dovoľte mi vidieť Nica. Prosím, Capitano. Prišla som až sem...“

Keď som to hovorila, myslela som tým len to, že cesta z našej vily sem do Kontrády bola dlhá. No Capitano, zdá sa, pripisoval mojim slovám hlbší význam.

„Áno, samozrejme. Cesta, ktorú si prešla, Lola, je

zázrak.“ Dramaticky zamával rukami. „Až z ďalekého New Yorku si prišla sem do Talianska, domov za nami, tvojimi ľuďmi. A zajtra budeš pretekať v najlepších pretekoch na celom svete, v pretekoch Palio, za slávu Lupy, Kontrády vlčice. Vkladáme do teba všetky naše nádeje, Lola.“

Konverzácia v miestnosti na konci chodby prešla do nejakej súťaže, kto vie kričať hlasnejšie. Capitano bol nervózny a nevedel sa dočkať, kedy sa vráti na svoje stretnutie.

„No dobre, Lola,“ vyhrkol náhle. „Dovolím ti to. Ale je to proti všetkým pravidlám Kontrády, preto to nesmieš nikomu povedať. Dohodnuté?“

Prikývla som.

„Tak poď so mnou, ponáhľaj sa.“

Nasledovala som Capitana po chodbe cez jedny z mnohých dverí, čo viedli hlbšie do budovy.

V miestnosti, do ktorej sme vstúpili, bol vysoký klenutý strop a steny lemovali starodávne sklenené vitríny. Za sklom boli bezhlavé figuríny oblečené do kostýmov *Rómea a Júlie* s mečmi a zástavami, zatiaľ čo za nimi stáli opreté brnenia. Vyzeralo to tam ako v múzeu – až na to, že zajtra sa všetky vitríny pootvárajú a múzeum sa prebudí k životu.

„Rýchlo, Lola!“ Capitano ma poháňal popri vitrínoch.

Pokračovali sme cez labyrint tajných miestností a chodbičiek, z ktorých by som sa nikdy sama nevy-motala. Snažila som sa byť v tesnom závese za Capitanom, ktorý sa náhlil v spleti všetkých týchto chodbičiek, až kým sme neprišli k úzkej chodbe, ktorá viedla k železným dverám. Na dverách sa v životnej veľkosti vynímala hlava vlka z čierneho železa a za ňou boli dva prekrížené meče. Oči mal zo šedého kameňa. Tie oči! Zdalo sa mi, akoby na mňa striehli, vyzývali ma. Vlk pôsobil naozaj skutočne, papuľu mal takmer pri mne, doširoka otvorenú a zuby vycerené. Ak by zrazu vyskočil z dverí vrčiac a cvakajúc zubami, vôbec by som nebola prekvapená.

Vedľa mňa začal Capitano mrmlať neznáme slová, ktorým som nerozumela, akési talianske zaklínadlá, ktoré vyzerali ako dáky starodávny rituál. Pri tom dvíhal ruky, mával nimi pred vlčou hlavou, potom sa silno zaprel do rukovätí oboch mečov a potiahol ich nadol. Meče slúžili ako dve páky. Tvár vlka sa zrazu rozpolila a otvorili sa tajné dvere. Na druhej strane ukryvali špirálovité kamenné schodisko, ktoré sa spúšťalo hlboko do tmy.

Čakala som, dúfajúc, že Capitano vojde dnu, no ten len kúsok odstúpil od okraja schodiska, aby som mohla okolo neho prejsť.

„Odtiaľto už musíš ísť sama. Ja sa musím vrátiť na stretnutie.“

Po týchto slovách sa otočil na päte a nechal ma stáť samú na vrchu schodiska.

Nakukla som dolu, do tej čierňavy, a srdce mi divo búšilo. Musím to zvládnuť. Nico je na konci týchto schodov. Nevedela som sa zmieriť s myšlienkou, že je vystrašený a sám na tomto zvláštnom mieste. Vystrela som ruky pred seba, končekmi prstov som prechádzala po studenej kamennej stene a snažila sa odhadnúť svoju polohu. Pomaly som spravila svoj prvý krok a začala som zostupovať do tmy.

Šúchajúc sa popri stene som pomaly zostupovala dolu, krok za krokom, až kým som sa nedostala na koniec schodiska. Tu som začala poslepiacky hmatať okolo seba, až kým sa mi nepodarilo dotknúť sa studenej kovovej kľučky na dverách. Pevne som ju uchopila a potiahla tak silno, ako som len vládala. Dvere sa so stonaním otvorili a odhalili úzku kamennú chodbu osvetlenú fackami. Stála som pod miestnosťami, čo patrili Kontráde. Pred sebou som zbadala dvere s maličkým

oknom a ťažkými kovovými mrežami. Vyzeralo to ako väzenská cela.

„Haló?“ Môj hlas sa ozýval po celej chodbe. Vtom som začula zafučanie ako odpoveď a nepokojný dupot konských kopýt na mäkkej slame.

„Nico?“

Bol to on! Volal na mňa. Nebolo to však jeho zvyčajné veselé erdžanie, ale divoké a zúfale volanie o pomoc.

„Nico! Všetko je v poriadku!“ Bežala som k dverám a začala som otvárať závoru. „Už som tu... Och!“

Závora sa zasekla. Lomcovala som hrdzavým kusom kovu, snažila som sa závoru silou-mocou otvoriť, no ani sa nepohla. Videla som Nica na druhej strane mreží, ako nahnevane chodí hore-dolu a nervózne myká hlavou. „Už idem, Nico. Všetko je v poriadku.“

Náhle závora povolila, otvorila som dvere a bežala som k Nicovi, hodila som sa mu okolo krásneho zlatého krku a tvár som si zaborila hlboko do hrubých prameňov jeho ľanovo žltej hrivy.

„Neboj sa, už som tu,“ zašepkala som. „Hádam si si nemyslel, že ťa tu nechám samého. Vždy si po teba prídem, Nico, vždy.“

Išlo mi puknúť srdce, keď sa ku mne sklonil a túlil sa, obtieral sa o mňa papuľkou, odfrkoval, funel a vy-

dával čudné zvuky, ktoré som nikdy predtým nepočula, akoby sa so mnou rozprával a hovoril mi: „Trvalo ti to tak dlho! Cítil som sa veľmi opustený!“

„Je mi to veľmi ľúto, prišla som hneď, ako som sa o tom dozvedela,“ zašepkala som. „Všetko bude v poriadku, už som tu, som s tebou.“

Vedela som, že keď ho zatvoria do tejto podzemnej stajne, bude vystrašený na smrť. Nico nikdy nebol zatvorený sám tak, ako teraz tu. Vyrástol na lúkach na ranči u pána Fratelliho spolu s ostatnými koňmi po svojom boku. Aj v noci, keď musel byť vo svojom boxe v stajniach, počul odšadiaľ ich erdžanie a fíkanie a necítil sa sám. To, že ho priviedli sem a držali v tejto samotke, v malej, stiesnenej kamennej cele, musel považovať za krutý trest, hoci v skutočnosti to mala byť preňho najväčšia pocta, posledný krôčik na jeho ceste za slávou.

No sláva je pre hrdinov, koňom veľa nehovorí. Nico nevedel, že je súčasťou starodávneho rituálu. Nevedel ani to, že všetky nádeje a sny celej kontrády budú zajtra sedieť na jeho chrbte. Pre Nica jediné, čo bude zajtra na jeho chrbte, keď vkročí na trať, budem ja. Len kvôli mne bude cválať tak rýchlo, až sa mu začnú podlamovať nohy a srdce mu bude chcieť vyskočiť

z hrude. Môj kôň má srdce šampióna, vedela som to od prvej chvíle, čo som ho zbadala. Stačil mi jeden jediný pohľad do jeho jasných hlbokých hnedých očí a vedela som, že je špeciálny, že on je ten vyvolený.

„Kôň, ktorý je šampiónom, má v očiach svetlo,“ hovoríeva moja stará mama Loretta. „Keď sa do nich poriadne zahľadíš, Piccolina, zbadáš ho. Len tí dobrí horia vnútri túžbou ukázať, že sú najlepšie.“

Mojej starej mame stačí jediný pohľad na koňa, a hneď vie presne povedať, ešte pred tým, ako sa dostihy začnú, či vyhrá, alebo nie. Keď som bola malá, brávala ma na dostihy do Aqueductu a v hľadisku sme trávili celé hodiny. Sedela som jej na kolenách a keď okolo nás prechádzali jej kone, tipovali sme víťazov.

„Uhádneš, ktorý to dnes bude, Piccolina?“ zvykla sa ma pýtať. Tak ma volá, Piccolina. Piccolina znamená *malá*.

Samozrejme, že som si vždy vybrala len tie pekné. Získal si ma ich impozantný vzhľad. Vyberala som vždy kone, čo sa naparovali a predvádzali ako profesionálni zápasníci. Vyzerali, akoby chceli cválať čo najrýchlejšie.

„Nie, nie, Piccolina!“ stará mama nesúhlasne krútila hlavou. „Musíš vidieť viac ako len ich žiarivú srst“

a peknú hrivu. Musíš sa pozrieť hlbšie, hľadaj ich srdce.“

„To je smiešne! Nemôžem predsa vidieť ich srdcia, stará mama!“ chichúňala som sa.

„Skús to ešte raz,“ zvykla mi povedať stará mama. A potom mi poradila. „Pozri sa na toho tam. Videla si, ako zastrihal ušami, keď zaburácal dav na tribúnach? Ako zašvihal chvostom, keď naňho vysadol jeho džokej? Má to v srdci, Piccolina. Myslím, že dnes vyhrá on.“

„Ideme teda naňho vsadiť, stará mama?“ pýtala som sa s nádejou na výhru.

„Och, nie!“ zhrozila sa stará mama. „Dostihy sú športom kráľov, no stávky sú pre hlupákov a podvodníkov. Campione nikdy nestávkuje.“

To je naše priezvisko, Campione. Po taliansky to znamená Šampión. Naše stajne sa volajú Dostihy Šampiónov. Nechcem tým povedať, že kone, ktoré trénujeme, sú šampiónmi. Kým sa dostanú k nám, väčšinou aj zo desaťkrát prehrajú, a je našou povinnosťou zmeniť to, lebo ak nie my, nikto iný sa ich neujme.

Môj otec, Ray Campione, bol kedysi slávnym džokejom, no vždy padal a lámal si kosti. Potom, keď mama zomrela, mu stará mama povedala, že dostihy sú preňho už priveľmi nebezpečné. Povedala, že ak

spadne ešte raz, môže sa stať, že my, jeho štyri deti, skončíme ako siroty. Tak sa otec vzdal pretekania a začal trénovať. Je hlavným trénerom, avšak všetci vedia, že v skutočnosti je to stará mama, kto tu velí, rozhoduje o kŕmení, zostavuje tréningový plán, určuje, ktorý džokej pôjde jazdiť a kedy je kôň na dostihy pripravený.

Stará mama bola tiež džokejkou, no teraz je už na to pristará. „Osemdesiatpäť rokov, Lola! Kedy sa to stalo? Stále sa cítim na šesťnásť.“ Toľko rokov mala, keď prišla do New Yorku. Úplne sama, až z ďalekého Talianska. Písal sa rok 1945. Práve sa skončila vojna a stará mama prišla loďou na Ellis Island. Okrem oblečenia, v ktorom pricestovala, jazdeckých nohavíc a čižiem v lodnom vaku, nemala so sebou vôbec nič.

Stará mama nerada rozpráva o svojom starom domove. Keď som od nej vyzvedala, ako vyzeral život v Taliansku, nikdy mi veľa neprezradila. Jediné, o čom rada rozprávala, boli kone. „Boli to anglo-arabské kone,“ povedala mi. „Veľmi múdre a krásne stvorenia, úplne odlišné od týchto horúcich hláv, čo trénujeme my.“

Nechápala som, čo tým myslela, až kým som nestretla Nica. Nepodobá sa žiadnemu z koní, ktoré som stretla v New Yorku, ani žiadnemu z tých, s ktorými

býva v stajniach na Zámku štyroch veží v Siene. Začnem tým, že je obrovský a so svojou medovo gaštanovou srstou, bielou hviezdou na čele a hrubou ľanovo žltou hrivou vyzerá veľkolepo. Nieкто by mohol tvrdiť, že je až priveľmi pekný, no Nico je aj mohutný. Je to naozaj kôň plný sily so statnými ramenami a stehnami. Ak by chcel, mohol by vykopnúť kopytom a zažiť vás jednou ranou, no nikdy by to neurobil. Má veľmi dobrú povahu a je jemný ako žriebä. Keď som s ním v boxe, nepotrebujem ani len použiť ohlávku, aby som si ho priviazala. Dvere môžem nechať dokonca otvorené a on ostane so mnou v stajni, akoby sa mu ani nikam nechcelo ísť, a keď ho hladkám, obtiera sa o mňa papuľkou presne tak, ako to robí teraz.

„Zajtra,“ hovorím mu, „tam pôjdeme a vyhráme tieto šialené preteky bez sedla pred celým Talianskom. Keď prebehneme cez cieľovú čiaru, budeme hrdinami a Kontráda si nás navždy zapamätá.“

Palio sú najnebezpečnejšie preteky na svete. Pretekajú len skúsení džokeji – muži, čo sa neostýchajú použiť akékoľvek spôsoby potrebné na to, aby sa nás zbavili, ak sa im dostaneme do cesty.

„Sedlá sú zakázané,“ pripomeniem Nicovi. „A pravidlá neexistujú. Ostatné kone budú do teba vrážať

a ich džokeji sa budú snažiť šľahnúť ma bičom a zho-diť ma, ak sa ku mne dostanú dostatočne blízko.“

Nico ustarostene zatriasol hrivou.

„Ale, ale, nie...“ ubezpečujem ho. „Neboj sa, Nico. Tí chlapi si myslia, že sú drsní, že? No to ešte nestretli dievča z Ozone Parku!“

Neklamem mu. Je môj kamarát a nikdy by som mu to neurobila. Nico teraz potrebuje, aby bol jeho džokej silný. Ak by si uvedomil, že jeho fantino je len vystrašene dvanásťročná dievča, boli by sme v poriadnej kaši.

Našťastie pre mňa, ak existuje nejaká vec, v ktorej som naozaj dobrá, tak je to práve hranie sa na drsnú, keď sa v skutočnosti bojím. Asi za to vďačím Jakovi Mayovi.

Je to vlastne celkom vtipné, keď si uvedomím, že som niečo dlžná chalanovi, čo mi v škole urobil zo ži-vota peklo. Istým spôsobom by som tu dnes totiž ani nebola, nebyť Jaka. Už tým, že som vyrástla v Ozone Parku, som bola slušne zocelená, ešte skôr ako začal proti mne viesť svoju osobnú vojnu. No po našej bit-ke sa niečo hlboko vo mne zmenilo. Takže ak chcete vedieť, ako som sa sem vlastne dostala, porozprávam vám to. Všetko sa to začalo dňom, keď som zlomila Jakovi Mayovi nos.

Bitka

Linoleum na chodbe bolo svetlomodrej farby s tmavými vlnkami. Pozerala som na zem a predstavovala som si, že je to oceán, čo sa každú chvíľu pod mnou otvorí a zhltnie ma vo svojich hĺbinách. Kiežby som mala také šťastie.

„Slečna Campione?“ Dvere vedľa mňa sa otvorili a zbadala som, ako vykukol len chudý kostnatý prst a dal mi pokyn, aby som vošla dnu. Vstala som, prešla po oceáne a vošla do pracovne pána Azzarettiho.

„Tu vás zvyčajne nevidavam, slečna Campione.“ Pán Azzaretti sa presunul na svoju stranu stola a ukázal mi, aby som si sadla.

„Nie, pane.“

„Chcete mi povedať, čo sa stalo?“

Pokrčila som plecami. „Koledoval si o to.“

„To je všetko, čo mi k tomu povieť?“ Pán Azzaretti vyzeral vážne. „Lebo v ošetrovni máme teraz chlapca so zlomeným nosom a hovorí, že ste mu to spôsobili vy.“

So *zlomeným nosom*. Zacítila som, ako sa mi do tváre nahrnula krv. Zlomila som Jakovi Mayovi nos?

Tak mu treba. Pomyslela som si, no nepovedala som to nahlas. Zopäla som ruky, aby sa mi prestali triasť. Ešte stále som bola plná adrenalínu a bolel ma krk na mieste, kde ma Jake držal. Bol oveľa silnejší ako ja, prototyp budúceho hráča amerického futbalu. Stihla som mu uštedriť len jednu jedinú ranu. Po nej na mňa zaútočil, jednu ruku mi omotal okolo krku a zložil ma na zem. Takto nás našli učitelia, zvíjajúcich sa na asfalte, tváre červené a spotené a okolo nás hlúčik detí, čo skandovali „Bitka! Bitka! Bitka!“

Pán Azzaretti čakal, kým niečo poviem, no ja som si len hľadela na ruky. Zavládlo medzi nami dlhé ticho, až si nakoniec pán Azzaretti vzdychol, odsunul stoličku a postavil sa. Obišiel stôl a sadol si na koniec vedľa mňa. Bol to vysoký kostnatý muž. Vždy nosil košeľu s kravatou, no rukávy si vyhrňal hore, akoby sa

chystal robiť nejakú ťažkú manuálnu prácu, ako kochár v stajniach, a nie riaditeľ strednej školy.

„Lola.“ Keď vyslovil moje meno, srdce som mala až v žalúdku. Práve kvôli jemnosti, s ktorou vyslovil moje meno, a láskavosti v jeho hlase som si uvedomila, že mám veľký problém. „Uvedomujete si, ako veľmi ma znepokojuje to, že najmúdrejšie dieťa v celej škole, žiačka, ktorá môže získať štipendium, musí byť predvolaná k riaditeľovi za takéto správanie?“

Cítila som, ako mi začínajú vlhnúť oči. „Mrzí ma to, pán Azzaretti.“ Ako som si utierala slzy rukávom, všimla som si krvavú škvrnu. Krv však nebola moja.

„Asi viete, že budem musieť zavolať rodičov toho chlapca,“ povedal pán Azzaretti. „A vášho otca, samozrejme, tiež.“

Pocítila som nával radosti pri pomyslení na to, že Jake Mayo bude musieť svojmu otcovi vysvetľovať, ako mu dievča zlomilo nos. Preto to možno aj stálo za to.

„Môj otec spí. Poobede si vždy vypína telefón.“

„V poriadku,“ povedal pán Azzaretti. Toto mu dajte hneď, keď prídete domov, a požiadajte ho, aby mi za-telefonoval, dobre?“ Podal mi obálku. „Povedzte mu, že ste vylúčená zo školy až do odvolania.“

Bola práve štvrtá hodina a ostatní spolužiaci mali matematiku. Išla som skratkou okolo tried, kde mávame chémiu, a prešla som krížom cez dvor v zadnej časti školy. Preliezla som úzkou štrbinou v plote a ocitla som sa na ulici Sutter Avenue. Zvyčajne tu zabočím doľava smerom na Rockawayovu ulicu, no dnes som v ruksaku cítila ťarchu obálky od pána Azzarettiho. Preto som radšej odbočila doprava. Za domami som sledovala líniu zeleného plotu a pomaly som sa približovala smerom k tribúnam, čo patrili Aqueductu.

Moje problémy s Jakom Mayom sa začali na začiatku tohto polroka. Myslím, že dovtedy ani netušil o mojej existencii. Bavil sa len s populárnymi deckami – s Tori, Jessou, Tyom a Leonou – a ja som sa nebavila s nikým. Divná Lola Campione, bifloška s nosom vždy zastrčeným v knihách. To preto, lebo keď sa nemáte v škole s kým baviť, radšej si čítate knihu, aby ste nevyzerali tak osamelo. Teraz možno zniem, akoby som sa ľutovala, no nie je to tak. Nevieť prečo, ale nájst si kamarátov nie je pre mňa vôbec jednoduché. Zrejme som priveľmi hanblivá a nikdy neviem, o čom sa mám s inými deťmi rozprávať, lebo môj život sa točí len okolo koní.

Naša rodina má prezývku „Koniari“. Volajú nás tak preto, lebo celý svoj život trávime pri dostihovej

dráhe, v stajniach, v nevýraznej oblasti za tribúnami Aqueductu.

Poznám aj takých koniarov, čo naozaj v stajniach pri dostihovej dráhe bývajú, deň i noc. Spia v hojdacích sieťach, ktoré majú zavesené v prázdnych konských boxoch, a raňajkujú, obedujú aj večerajú v hostinci.

Naša rodina nebýva veľmi ďaleko od dostihovej dráhy. Bývame len na druhej strane Rockawayovej ulice v Ozone Parku. Náš dom má štyri spálne, jedna je otcova, jedna starej mamy, moji dvaja bratia Johnny a Vincent majú spoločnú izbu a ja mám izbu so svojou staršou sestrou Donnou. Má devätnásť a vie byť poriadne otravná. Otca má omotaného okolo malíčka. Ten sa k nej správa, akoby bola nejaká princezná, hoci je jediná, čo nič nerobí pre náš rodinný biznis. Johnny a Vincent obaja odišli zo školy hneď, ako mali šesťnásť, aby mohli jazdiť a pomáhať s tréningmi. Mne zostávajú ešte štyri roky. Lenže otec mi to nechce dovoliť.

„Zlatko,“ hovoríeva, „také múdre dievča ako ty môže byť lekárkou alebo právničkou, alebo čímkoľvek si budeš priať. Ostaneš pekne v škole, dostaneš štipendium a pôjdeš na vysokú školu, Lola. V žiadnom prípade nedovolím, aby si skončila ako ja.“

Až na to, že teraz nemám žiadnu šancu to štipendium dostať, všakže? Ani Donnu, ktorá stále lietal v dajakých problémoch, nikdy nevyhlúčili. Netušila som, ako to otcovi vysvetlím. Bude od zlosti celý bez seba.

V to osudné ráno som išla do Aqueductu ako zvyčajne. Zarábam si na vreckové tým, že čistím stajne. Tento raz som ostala dlhšie, ako som mala, lebo Fernando trénoval nového koňa, tak som musela vykydať hnoj aj zaňho. Chcela som sa ísť domov prezliecť, no už som nestíhala, tak som si len prezliekla spotené tričko, a rifle a čižmy som nechala tak. Myslela som si, že je to OK. Čižmy boli moje jazdecké, z ošúchanej hnedej kože, ktoré som nosila ku koňom každý deň. Kým som vyšla zo stajní, trochu som si ich očistila slamou a rozbehla som sa do školy.

Keď som prišla k bránam školy, bola som znovu celá spotená a už zvonilo na hodinu. Rada chodím na hodiny skôr, aby mi nikto neobsadil moju obľúbenú lavicu v prednom rade. No dnes už boli všetky miesta v prvom rade obsadené a jediné voľné miesto v celej triede bolo vzadu vedľa Jaka Maya.

Dala by som čokoľvek za to, aby som mohla sedieť na inom mieste. Jake mal so mnou všetky hodiny, ale

ani raz sme sa spolu nerozprávali. Asi kvôli tej mojej večnej trápnosti.

Ospravedlnila som sa slečne Gilmorevej, že meškám, hodila som sa na stoličku vedľa Jaka a otvorila si knihu, zatiaľ čo ona už písala poznámky na tabuľu.

Jake sa na mňa s úškrnom pozeral.

„Hej!“ zasyčal na mňa.

Ignorovala som ho.

„Hej, Campione!“

Pozrela som sa naňho. „Áno?“

„Kde máš koňa?“

Tori a Jessa, ktoré sedeli v rade za nami, sa zasmiali.

„Hej, Campione!“ Jake sa naklonil smerom ku mne. „Vieš o tom, že smrdíš ako hnoj?“

Pozrela som sa na svoje čižmy. Boli zrejme ešte stále špinavé od stajní, no doteraz som tomu nevenovala zvýšenú pozornosť. Ak by som bola mala viac času, určite by som sa prezula. Teraz sa však už nedalo nič robiť. Tvárila som sa, že som ho nepočula, a začala som si zúrivo prepisovať poznámky z tabule.

Zrazu sa však Jake pred všetkými hodil na lavicu a začal sa zmietiť, kašľať a chrchľať, akoby zomieral

alebo čo. Celá trieda ho sledovala a slečna Gilmorová prestala písať na tabuľu.

„Si v poriadku, Jake?“ spýtala sa a vyzerala ustarostene.

Jake prestal predstierať a sadol si.

„Prepáčte, slečna,“ uškrnul sa. „Ale nemôžem tu kvôli Campione poriadne dýchať. Smrdí ako konský trus!“

Celá trieda sa na tom začala hlasno smiať a Jake sa na mňa so zadosťučinením pozrel. Podarilo sa mu totálne ma zosmiešniť.

Myslela som si, že týmto sa to skončí, no mýlila som sa. Na obed, keď okolo mňa prechádzal v jedálni, zaerdžal a zapchával si nos. Videla som ho, ako sedí za stolom s ostatnými populárnymi deckami. Všetci sa pozerali mojim smerom a smiali sa na tom.

V ten deň, keď som kráčala zo školy domov, sa mi prvýkrát stalo, že som sa nevedela dočkať, kedy si vyžujem jazdecké čižmy.

Nechcelo sa mi o tom hovoriť, ale stará mama pozná spôsoby, ako z vás veci vypáčiť. Hneď vycítila, že niečo nie je v poriadku, a po večeri si prišla sadnúť na okraj mojej postele a dlho sme sa rozprávali.

„Do zajtra na to aj zabudne, uvidíš,“ povedala stará mama. „Takých, čo ťa šikanujú, musíš vždy ignorovať

a správať sa tak, akoby ťa to vôbec netrápilo. Potom to toho chlapca prestane baviť a nájde si inú obeť.“

„Ale ja si ho nevšímam!“ nástojila som.

Ignorovala som ho teda aj naďalej, presne ako mi radila stará mama. On však neprestal. Ďalšiu hodinu sedel zase pri mne a celý čas potichu erdžal, len tak popod nos, aby ho učiteľka nepočula. Rovnako sa správal vždy, keď okolo mňa prešiel na dvore, a ku koncu týždňa to už robili aj ostatní.

„Chceš, aby som sa o tom porozprávala s tvojou učiteľkou?“ ponúkla sa stará mama.

„Nie!“ bola som zhrozená. „Nie, naozaj, som v poriadku. Zabudni na to...“

Prestala som o Jakovi doma rozprávať. Bála som sa, že stará mama povie niečo otcovi. A ako ho poznám, ten by hneď napochodoval do školy a išiel by si to s Jakom „vybaviť“. Tomu som chcela za každú cenu zabrániť – takmer tak veľmi, ako som chcela, aby mi Jake dal konečne pokoj.

Otec sa o mňa bál oveľa viac ako o Johnnyho či Vincenta, ba dokonca i Donnu. Donna patrila v škole do skupiny populárnych. Teraz študovala za kozmetičku, čo vysvetľuje to, prečo doma trávi hodiny pred zrkadlom a nanáša si make-up či lakuje nechty. Mali

sme spoločnú skriňu – každá svoju polovicu. Z jej časti veci takmer vypadávali von. Moja polovica sa skladala len z riflí a tričiek.

„Môžem si vyskúšať nejakú z tvojich sukni?“ spýtala som sa Donny.

„Prečo?“ pozrela sa na mňa podozrievavo.

„Lebo.“

„Pokiaľ mi ju nezničíš.“

Vytiahla som modrú sukňu s čiernymi bodkami.

„Môžem si ju obliecť do školy?“ opýtala som sa.

„Odkedy nosíš sukne?“ zdvihla nado mnou Donna svoje príliš zafarbené obočie.

„Prosím, Donna.“ Celá som očervenela.

„Dobre,“ vzdychla si. „Aj tak sa mi nepáči – môžeš si ju nechať.“

Vyskúšala som si ju.

„Je to zvláštny pocit, mať holé nohy,“ poznamenala som zadumane.

„Máš veľmi pekné nohy, mala by si častejšie nosiť sukňu,“ lichotila mi stará mama.

„Veď má nohy ako dve chlpaté špáradlá!“ vyprskla Donna so smiechom.

„Donna, buď k svojej sestre milá!“ varovala ju stará mama Loretta.

„K sukni však potrebuješ aj nejaké topánky,“ vyhlásila Donna.

Pozrela som sa na seba v zrkadle.

„Všetky populárne decká nosia biele tenisky,“ povedala som.

„Tenisky?“ začudovala sa stará mama.

„Áno,“ odpovedala som. „Biele športové topánky.“

Pohľad mi padol na topánky v mojej polovici skrine.

„Môžem si dať tieto, nie?“ vylovila som svoje obyčajné topánky – pár starých červených tenisiek značky Converse a položila som ich vedľa sukne na moju polovicu.

Nasledujúce ráno, keď som sa vrátila zo stajní, kde som pomáhala otcovi, stará mama Loretta už na mňa čakala. Pripravila mi obed do školy a vedľa neho na stole stála škatuľa.

„Čo je v tej škatuli?“ zaujímala som sa.

„Len sa pozri,“ povedala.

Boli to biele tenisky.

„Kúpila som ich v športovom obchode. Boli v zľave,“ oznámila mi stará mama. „Takéto nosia v škole, nie?“

„To nie sú tie isté,“ povedala som, „tieto sú vyslovene na tenis.“